

آیا ابا عبدالله (ع) حجه را نیمه تمام گذاشت؟

امام علیه السلام در مقام انجام دادن اعمال حج نبوده است تا بخواهد برای سفر به کربلا حج خود را کنار بگذارد و نیمه تمام آن را رها کند ضمن اینکه هیچ کس مجاز نیست عمل حج را نیمه تمام رها کند و اگر کسی احرام ببندد بر او واجب است تا پایان کار اعمال را انجام دهد و تنها در موارد خاصی هست که می شود حج را تبدیل به عمره کرد.

همشهری آنلین: امام علیه السلام در مقام انجام دادن اعمال حج نبوده است تا بخواهد برای سفر به کربلا حج خود را کنار بگذارد و نیمه تمام آن را رها کند ضمن اینکه هیچ کس مجاز نیست عمل حج را نیمه تمام رها کند و اگر کسی احرام ببندد بر او واجب است تا پایان کار اعمال را انجام دهد و تنها در موارد خاصی هست که می شود حج را تبدیل به عمره کرد.

به گزارش پایگاه اطلاع رسانی حج، حجت الاسلام و المسلمین محمد شمس با اشاره به اینکه اخیراً شبهه‌ای در شبکه‌های اجتماعی توسط برخی از افراد مطرح شده است که «امام حسین (علیه السلام) حج واجب را نیمه تمام گذاشته و برای حفظ جان خود حج را ترک کرده، بنابراین ما هم امروز می‌توانیم با اقتدا به این تصمیم ابا عبدالله الحسین (علیه السلام) برای حفظ جان خود حجه که مدیریت آن در دستان آل سعود یعنی یزید زمان است را ترک کنیم»، اظهار داشت: مشهور است که امام حسین (ع) به عمره تمتع احرام بسته بود، اما زمانی که فهمید مزدوران یزید می‌خواهند حضرت را در حرم امن الهی به شهادت برسانند، ناچار شد حج خود را ناقص و نیمه تمام رها کند و به تعبیری حج را به عمره مفرده تبدیل سازد، اما این سخن بی‌گمان خطا و اشتباه است.

مدیر حوزه علمیه استان یزد با بیان اینکه امام حسین (ع) قبل از سفری که از مکه به کوفه تشریف ببرند، حج واجب خود را انجام داده و از اول نیت عمره مفرده نموده بودند، گفت: امام حسین (علیه السلام) در مقام انجام دادن اعمال حج نبوده است تا بخواهد برای سفر به کربلا، حج خود را کنار بگذارد و آن را نیمه تمام رها کند؛ ضمن اینکه هیچ کس مجاز نیست عمل حج را نیمه تمام رها کند و اگر کسی احرام ببندد بر او واجب است تا پایان کار اعمال را انجام دهد.

مدیر حوزه علمیه استان یزد تصریح کرد: واقعیت این است که امام حسین (ع) از همان اول به نیت عمره مفرده احرام بسته بود و در فقه اهل بیت (ع) هم مسئله چنین است که هر مسلمانی می‌تواند در ماه‌های حج هم، احرام عمره مفرده ببندد و پس از اتمام عمره هم اختیار دارد که به هر جا خواست برود و یا اگر خواست می‌تواند عمره مفرده را به عمره تمتع تبدیل کند تا اعمال حج را به جا آورد.

وی گفت: اما این سؤال به ذهن متبادر می‌شود که امام حسین (ع) در ایام حج تمتع، چرا نیت عمره مفرده کردند؟! به هر حال این شرایط و اوضاع و احوال سیاسی آن زمان بود که باعث شد امام چنین تصمیمی اتخاذ کنند. همان‌طور که بیان شد در این حکم فقهی آمده است فردی که در ماه ذی‌الحجه نیت عمره مفرده کند بعد از پایان عمره مفرده می‌تواند عمره مفرده را به عمره تمتع تبدیل کند؛ پس چرا امام حسین (ع) و همراهان عمره مفرده را تبدیل به عمره تمتع نکردند و رهسپار عراق شدند؟ همان‌طور که در مورد تصمیم قبلی امام حسین (ع) گفته شد شرایط و اوضاع و احوال سیاسی آن زمان بود که باعث شد امام چنین تصمیمی اتخاذ کنند و این امر آنقدر بدیهی است که نیازی به توضیح بیشتر ندارد.

حجت الاسلام محمد شمس گفت: امام صادق (ع) در حدیثی می‌فرمایند: امام حسین (ع) در ماه ذی‌الحجه در حال عمره بود، بعد در روز ترویه (هشتم ذی‌الحجه) در حالی که مردم به سوی من می‌رفتند آن حضرت به سوی عراق روانه شد و هیچ اشکالی ندارد؛ کسی که نمی‌خواهد حج گزارد، می‌تواند در ماه ذی‌الحجه، عمره به جای آورد.

وی عنوان کرد: سیدالشهدا (ع) به خاطر ناامنی مکه برای حضرتش و اینکه مطلع شد نیروهای یزیدی در صدد قتل او در مکه هستند چنین تصمیمی اتخاذ کردند، در واقع کار امام حسین (ع) هم جنبه حفظ قداست حرم الهی را داشت و هم نمی‌خواست در ایام حج و در بیت‌الله الحرام خونس ریخته شود و هم با بیرون شدن از مکه، در روزی که همه از هر سو به مکه آمده‌اند و عازم عرفات هستند، نوعی بیدارگری در وجدان‌ها و ایجاد سؤال در ذهن‌هاست و به این صورت، خبر خروج اعتراض‌آمیز وی بر ضد حکومت، توسط حاجبانی که از همه مناطق و شهرهای جهان اسلام آمده بودند و اینکه آن حضرت، در حرم امن الهی هم امنیت و مصونیت ندارد، همه جا پخش می‌شد و این نوعی مبارزه تبلیغاتی بر ضد یزید بود.

مدیر حوزه علمیه استان یزد گفت: با توجه به دعوت جمع کثیری از مردم کوفه از امام (ع) برای سفر به این منطقه و پذیرفتن امامت و رهبری مسلمانان، امام تصمیم به اجابت تقاضای آنان گرفت ولی برای اطمینان از این دعوت و بررسی صحت و سقم آن پسر عموی خود مسلم بن عقیل را به کوفه فرستاد و او نیز طی پیامی دعوت مردم را تأیید و از امام خواست هرچه زودتر به

کوفه برود بنابراین قبل از فرا رسیدن موسم حج، امام تصمیم به خروج از مکه و قصد سفر به عراق داشته است و این مطلب در وصیت امام به برادرش محمد حنفیه هنگام خروج از مدینه نیز دیده می‌شود. بخشی از وصیت امام (ع) به این شرح است: «من برای تفریح، تفرج، استکبار، فساد و ظلم خارج نمی‌شوم بلکه برای اصلاح امت جدم خارج می‌شوم و تصمیم دارم امر به معروف ونهی از منکر کنم و سیره جدم رسول الله (ص) و پدرم علی (ع) را احیاء کنم».

حجت‌الاسلام و المسلمین شمس بیان کرد: علت خروج امام (ع) از مکه در هشتم ذی‌الحجه این بود که نامه مسلم در آن ایام به امام رسید از طرفی در همین زمان عده زیادی برای انجام مناسک حج به مکه آمده بودند و بهترین زمان برای آغاز این سفر مهم و سرنوشت‌ساز هشتم ذی‌الحجه بود تا اطلاع‌رسانی صحیح از اهداف این سفر صورت گیرد لذا امام روز هفتم ذی‌الحجه با خطبه‌ای غرا آغاز سفر و هدف مهم آنرا به اطلاع مردم رسانید و روز هشتم ذی‌الحجه از مکه خارج شد. بخشی از خطبه امام (ع) به این شرح بود: «مرگ برای فرزندان آدم همانند گردنبند بر گردن دختران جوان است، اشتیاق من برای دیدار پدر و جدم و رفتگان خاندان همانند اشتیاق یعقوب برای دیدار یوسف است گویا می‌بینیم در جایی که برای کشتن مقرر شده گرگ‌ها بند بند مرا از هم جدا می‌کنند و فرار از آن نیست و بر بلاهای او صابریم و او اجر ما را کامل خواهد کرد پس کسی که حاضر است ایثار کند و جانش را در این راه بدهد و با ما بیاید بداند که من فردا حرکت می‌کنم ان شاء الله».

وی در پایان با بیان اینکه برای بیان اهمیت قیام امام حسین (ع) نیاز به دروغ‌پردازی نیست بلکه بیان حقیقت همیشه با وجدان‌های پاک سازگارتر است، خاطرنشان کرد: از آنچه گذشت روشن می‌شود که امام علیه‌السلام در مقام انجام دادن اعمال حج نبوده است تا بخواهد برای سفر به کربلا حج خود را کنار بگذارد و نیمه‌تمام آن را رها کند ضمن اینکه هیچ کس مجاز نیست عمل حج را نیمه‌تمام رها کند و اگر کسی احرام ببندد بر او واجب است تا پایان کار اعمال را انجام دهد و تنها در موارد خاصی هست که می‌شود حج را تبدیل به عمره کرد.